

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8C/243/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214714
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Pagáč
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5712214714.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Sudca Okresného súdu Martin JUDr. Dušan Pagáč v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu zo dňa 21.09.2012 sa zamietá.
- II. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 408,60 € a sumy 81,72 € z titulu nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady trov konania.

Konajúci súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8C/243/2012-106 zo dňa 14.05.2014, ktorým návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ, na základe ktorého krajský súd v Žiline uznesením č. k. 11Co/382/2014-167 zo dňa 08.09.2014, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu sa konštatuje, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je rozporné a nepresvedčivé a nespĺňa náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p.. Okresný súd znovu vykonal dokazovanie, a to čítaním listín založených v spise, a najmä podrobným oboznámením s obsahom exekučného spisu, sp. zn. 17Er/2058/2010 a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca ako veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Exekučného poriadku (zák.č.233/1995 Z.z.) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere voči dlžníkovi P. Q., nar. XX.XX.XXXX. Exekútor prideliť veci č. Ex 2569/2010. Žalobcovi v čase podania žaloby nebola známa spisová značka, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo na Okresnom súde Martin. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu

s exekučným titulom, miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Martin a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V žalobe ďalej žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na znenie tohto istého ustanovenia platného v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Uviedol tiež, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Rovnako žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase od 1.2.2002 do 31.5.2010, z ktorého vyplývalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V žalobe žalobca tvrdil, že exekučný súd, napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, keďže tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti, predpokladané zákonom, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.09.2010 vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo 30.04.2010.

K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonnom stanovenej doby. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca, aby sa Okresný súd Martin oboznámil s príslušným spisom exekučného súdu. Týmto postupom sa podľa názoru žalobcu Okresný súd Martin ako exekučný súd dopustil nesprávneho úradného postupu (ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov alebo vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok), čo bolo v tomto prípade príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Exekučný súd vykonal postup podľa ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu, vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásahu právneho štátu, zásadu legality (čl.2 ods.2 Ústavy SR). Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej vyššie označenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty, ustanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní (zák.č.244/2002 Z.z.) a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Žalobca upozornil, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný

postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav, zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca si preto z dôvodu tohto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 408,60 €, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi so záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 81,72 €, pretože bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, zaručené článkom 46 ods.1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces, zaručené článkom 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti a to takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu nesprávnym úradným postupom. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy žaloba vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv a to vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. U žalobcu a členov riadiacich orgánov spoločnosti to vyvolalo pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do momentu podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinných P. L., H. A., B. Y. Y. X. C. pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Lustráciou v týchto spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na výzvu súdu nepredložila ani žalovaná, pričom žalovaná prostredníctvom listu Ministerstva spravodlivosti SR súdu oznámila, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo doručených niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti nevedlo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí, doručených spoločne k tomu istému dňu. Vzhľadom k tomu nebolo možné predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie. Žalobca však neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi, bola MS SR doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný preukázať, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady, preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, či uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, prípadne ústavné sťažnosti a podobne.

S ohľadom na uvedené MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm. a/ zák.č.514/2003 Z.z. nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný a pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôraznil, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, či jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Žalovaná ďalej uviedla, že žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15.dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vznesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Vzhľadom na skutočnosť, že 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je zrejmé, že žaloba z 21.9.2012 bola podaná pred uplynutím 6.mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-

právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná vo svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K námietke, že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm. c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a § 41 ods.2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučným titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp. zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prieťahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods. 2 Zákona č.514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prieťahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premlčania v súvislosti s neprávnym úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutiu 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej

uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné priesťahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok priesťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými priesťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namietla, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Žalujúca predložila dňa 05.03.2015 návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení chce predložiť súdu a žiadal, aby obsah tohto znaleckého posudku bol predmetom doplneného dokazovania, vykonaného v konaní. V prípadoch, že žalobca podal žalobu označenú ako agenda Istina RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-právne vzťahy k cudzine, odvetvia 330300 - európske právo, ktorý zodpovie na otázky, týkajúce sa interpretácie aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v náväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora Európskej únie. Tento znalecký posudok žalobca považoval za dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 14.05.2015 súd návrh žalobcu na dokazovanie znaleckým posudkom, obsahom ktorého mala byť interpretácia smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993, zamietol, pretože je vecou samotného súdu, aby túto smernicu správne na daný prípad vyložil a aplikoval. Navyše takýto znalecký posudok v čase rozhodovania súdu neexistoval. Opakovaný návrh žalobcu na dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý bol doručený súdu dňa 03.12.2015, súd na pojednávaní, ktoré sa konalo 15.12.2015, zamietol, a to z rovnakých dôvodov.

Súčasne v tomto podaní žalobca uviedol, že mu ku dňu spracovania tohto podania nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Martin a trvá, aby mu bolo doručené, pretože má záujem sa proti rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Žalobca totiž už v podanom návrhu na začatie občianskeho súdneho konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca vzhľadom na ustanovenie § 15 ods.1 prvá veta a štvrtá z O.s.p.. Žalobcom označené skutočnosti v žalobe sú totiž takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodnutia veci. Žalobcovi zatiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby Okresný súd Martin nariadené pojednávanie zrušil až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Tvrdenia žalobcu o tom, že mu neboli oznámené výsledky konania o jeho námietke zaujatosti sú nepravdivé. K domnejšej námietke zaujatosti zaujal stanovisko Krajský súd v Žiline, a to v uznesení č. k. 10Co/169/2013-41 zo dňa 28.05.2013. V reakcii na podanú žalobu okresný súd písomne vyzval žalobcu, aby jednoznačne uviedol, či vznáša námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin. Na túto výzvu žalobca výslovne vylúčil vznesenie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.. V odôvodnení tohto uznesenia krajský súd zdôraznil, že tak prvotné podanie žalobcu (návrh na začatie konania), ako aj reakcia na výzvu okresného súdu, sú v otázke námietky zaujatosti v nemalej miere protirečivé a účelovo skresľujúce. Žalobca na jednej strane tvrdí, že námietku zaujatosti nevznáša a zároveň na strane druhej trvá na delegácii z dôvodu hodnoty, ktorej predpokladom je však vylúčenie všetkých sudcov dotknutého súdu z prejednávania a rozhodovania v konkrétnej veci. O vylúčení sudcu je pritom možné nadriadeným súdom rozhodovať len v prípade vznesenia námietky zo strany účastníkov konania, alebo v prípade, keď sám sudca oznámi skutočnosti, pre ktoré by mal byť z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Pokiaľ sa sudca subjektívne necíti zaujatý, a ani nie je toho názoru, že sú dané objektívne okolnosti relevantne spochybňujúce jeho nezaujatosť, posúdenie zaujatosti sudcu nadriadeným súdom môže účastník dosiahnuť len tým, že vznesie námietku zaujatosti. Rozhodne za náležitý postup účastníka nemožno považovať vnútorne rozporné až chaotické podania odvolávajúce sa na neexistujúce procesné inštitúty („generálna námietka zaujatosti“). Za takejto procesnej situácie nemožno vylúčiť, že podania žalobcu môžu byť vyhodnotené i ako námietka zaujatosti. Napriek popísanej rozpornosti jednotlivých čiastkových postojov žalobcu krajský súd za rozhodujúce považoval jeho opakované jednoznačné (aj v rámci odvolania) vyjadrenie, že námietku zaujatosti nevznáša. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na ustanovenie § 15a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého účastník môže uplatniť námietku zaujatosti najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do pätnásť dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

S návrhom žalobcu na zrušenie pojednávania vytyčeného na dňa 15.12.2015 sa súd nestotožnil a pojednávanie vykonal v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný.

Neustále opakované tie isté dôvody pre zrušenie a odročenie pojednávania súd akceptovať nemohol. Súd vytvoril dostatočné podmienky pre to, aby sa navrhovateľ mohol pojednávaní, ktoré vo veci vytyčil, zúčastniť a uplatniť svoje procesné práva, najmä právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Navrhovateľ sa ani jedného z vytyčených pojednávaní, ktoré sa konalo v tejto veci, nezúčastnil. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na práva druhej sporovej strany, a to žalovaného, ktorý má tak isto právo, aby súd rozhodol v čo najkratšom termíne (§ 6 O.s.p.). Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho

prekážku na jeho strane, ktorá bráni jeho účasti na pojednávaní (§ 119 O.s.p.), a preto súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a žalovaného.

Súd žalobu žalobcu prejednal v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov, pričom v rámci dokazovania oboznámoval s celým spisovým materiálom a s obsahom spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 17Er 2058/2010.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamu podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu. Na opakovanú výzvu súdu ho nepredložila ani žalovaná strana.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er 2058/2010 súd zistil, že žalobca dňa 16.03.2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej P. Q., bytom XXX XX X. Č.. X, na vymoženie pohľadávky, priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 24.11.2009, sp. zn. SR 17731/09, zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., IČO: 35 922 761, Karloveské rameno 8, Bratislava. Žalobca v tomto konaní bol právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Advocate s.r.o. so sídlom v Bratislave. Dňa 03.05.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Ex 2569/10 datovanú dňom 31.03.2010. K žiadosti pripojil návrh na vykonanie exekúcie, plnomocenstvo právneho zástupcu, exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a výpis z obchodného registra. Rozhodcovský rozsudok nepripojil. Rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatný, je po uplynutí lehoty na plnenie vykonateľný podľa osobitných predpisov.

Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zo Zákona o spotrebiteľských úveroch, vyplýva, že súd je povinný z úradnej povinnosti preskúmať nekalý charakter zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľských zmluvách a prípadne aj rozhodnúť o tom, že neprijateľné zmluvné podmienky sú neplatné, a to bez toho, aby to spotrebiteľ navrhoval. V tejto súvislosti je súd z úradnej povinnosti povinný prihliadnúť aj na premlčanie peňažného nároku voči spotrebiteľovi. Za tým účelom je súd povinný zisťovať skutkové okolnosti a zadovážiť si potrebné doklady. Súd je povinný chrániť slabšiu stranu v zmluvnom vzťahu, a to spotrebiteľa, aj v exekučnom konaní, a to aj tak, že kontroluje zákonný postup rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok.

Podľa § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní môže súd exekučné konanie zastaviť aj bez návrhu účastníka konania.

Ak rozsudok trpí zmatečnosťou, pretože rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť premetom rozhodcovského konania, alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd, alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní. Rovnako môže exekučný súd aj bez návrhu zastaviť exekučné konanie, ak zistí, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c) odstavec 2 Zákona o rozhodcovskom konaní). V takomto prípade ide o protiprávnosť výroku rozsudku rozhodcovského súdu. Zo súdnej praxe je známe, že rozhodcovské rozsudky veľmi často nerešpektujú ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľov. Rozhodcovské súdy väčšinou nepreskúmajú ani to, či výkon uplatneného práva je v súlade s dobrými mravmi. V danom prípade exekučný titul, a to rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, bol vydaný na základe uplatnenia práva žalobcu, a to spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z rozhodovacej činnosti súdu je známe, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktoré so svojimi klientmi uzatvára táto spoločnosť, nerešpektujú ustanovenia zákonov chrániacich spotrebiteľov. Z týchto dôvodov je potrebné práva spotrebiteľov, ktorí sú slabšou zmluvnou stranou, chrániť extenzívnym spôsobom. Tento trend nastolil Európsky súdny dvor vo viacerých súdnych rozsudkoch a vyslovil, že spotrebiteľ nemá prostriedky na právne zastúpenie, preto má úlohu právneho zástupcu suplovať sám súd. Úloha preskúmať exekučný titul, ktorým je v danom prípade rozhodcovský rozsudok vydaný na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je skutkovo a odborne náročná.

Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia súdny exekútor súdu nedoručil spornú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale len rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu ako exekučný titul. Z toho dôvodu si súd podaním zo dňa 05.05.2010 (na druhý deň po doručení žiadosti o vydanie poverenia) túto úverovú zmluvu spolu s celým spisom rozhodcovského súdu vyžiadal od rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s.. Rozhodcovský súd požadovaný spis predložil súdu dňa 07.06.2010. Povinnosť súdov preskúmavať zákonnosť rozhodcovských rozsudkov je všeobecne známa a pre urýchlenie konania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je nevyhnutné, aby oprávnený, t. j. spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zaslala spolu s návrhom na vykonanie exekúcie nielen exekučný titul, ale aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej zákonnosť v rámci rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia musí súd obligatórne posúdiť. Z tohto hľadiska je nepochybné, že splnenie tejto logickej povinnosti navrhovateľ zanedbal, čím sa aj sám podieľal na predĺžení lehoty na rozhodnutie súdu o žiadosti o vydanie poverenia. Pre rozhodnutie súdu v exekučnom konaní je potrebné posúdiť súlad rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy o úvere so všeobecnými zásadami vyjadrenými v Smernici ES č. 93/13EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, súlad tejto zmluvy s Občianskym zákonníkom, ako aj s ostatnými predpismi na ochranu spotrebiteľa, a to so Zákonom o ochrane spotrebiteľov, ako aj so Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Lehota dvoch mesiacov, v ktorej súd rozhodol, nie je možné vzhľadom na zložitnosť rozhodovania považovať za lehotu neprimeranú, ktorá by spôsobila prietahy v konaní.

Podľa § 44 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. účinného k 31.05.2010 exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. účinného k 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Na daný prípad sa vzťahuje citované ustanovenie Exekučného poriadku účinné do 31.05.2010.

Podľa názoru Ústavného súdu pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na zákonne ustanovené lehoty na vykonanie toho ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR, Ústavný súd na tieto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného zákonného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie zákonného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku Ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012).

Riadne posúdenie zákonnosti rozhodcovského rozsudku z hľadiska predpisov na ochranu spotrebiteľa je v rámci 15-dňovej zákonnej lehoty prakticky vylúčené. Na túto skutočnosť neskôr reagovala aj novela Exekučného poriadku č. 144/2010 účinná od 01.06.2010, podľa ktorej 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí v prípade, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. V danom prípade však súd žiadne poverenie na vykonanie exekúcie nevydal, pretože konštatoval, že rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo protizákonné a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 17Er/2058/2010-17 zo dňa 12.08.2010 zamietol. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline uznesením č. k. 8CoE/137/2010-35 zo dňa 30.12.2010. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.02.2011. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípady, ak nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto 15-dňová lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o

žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie a že takéto pravidlo platilo aj pred dňom 01.06.2010 (do účinnosti novely Exekučného poriadku č. 144/2010 Z. z., napríklad II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17). Z týchto dôvodov, ale aj s prihliadnutím na liknavosť žalobcu, ktorý súdnemu exekútorovi ani konajúcemu súdu spornú zmluvu o spotrebiteľskom úvere nepredložil, nie je možné lehotu, v ktorej súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, že žiadosť zamietol, považovať za neprímeranú. Postup exekučného súdu nie je možné v súdenom prípade považovať za nezákonný a nie je možné konštatovať ani jeho nesprávny úradný postup. Preto súd návrh žalobcu zo dňa 21.09.2012, ktorým sa voči štátu domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 408,60 € a sumy 81,72 € z titulu nemajetkovej ujmy, zamietol.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím ,
d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutia riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiakov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po
a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6.mesiakov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytyka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Žalobca vo svojej žalobe konštatoval, že mu mala vzniknúť škoda, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol v exekučnom konaní akceptovaný ako exekučný titul, keď súd z úradnej povinnosti vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, a vyvolal stav, ktorým založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným.

Podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec žalobcovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o vydaní poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia súdu (ak mala vzniknúť nevyhnutnosťou pohľadávky žalobcu) nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky nemohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu.

Navyše si v súvislosti s dôkazným návrhom žalobcu na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, súd dovoľuje poznamenať, že právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločností a v Úradnom vestníku Európskej únie (kam patria aj právne záväzné akty sekundárneho práva Európskej únie, ako nariadenia, smernice a rozhodnutia, ale aj judikatúra súdneho dvora) sú v zmysle ustanovenia § 121 O.s.p. skutočnosťami, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia. Vzhľadom na túto zásadu platí, že odborné vedomosti sudcu majú byť zárukou toho, že sudca tieto

predpisy pozná a vie ich vykladať a správne aplikovať, preto by súd mal vedieť zodpovedať otázky, týkajúcej sa interpretácie a aplikácie aj smernice Rady 93/13/EHS v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora EÚ, čiže nejde o otázku a posúdenie skutočností, na ktoré treba mať odborné znalosti, ktorými by súd nedisponoval a teda by bolo nutné ustanoviť znalca v zmysle ustanovenia § 127 O.s.p..

Vzhľadom na konštatované, dôkazný návrh žalujúcej strany o predložení takéhoto znaleckého posudku súdu javil sa byť ako neúčelný a vzhľadom na preukázaný skutkový stav veci irelevantný pre právne posúdenie nároku žalobcu. Súd preto takýto dôkazný návrh zamietol a takýto dôkaz nevykonal. Navyše z vyjadrenia žalobcu nevyplývalo, v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok súdu predložiť a teda, či by vyčkávaním na predloženie takého dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné prietiahy, ktoré žalobca súčasne opakovane v súdnych konaniach vyčíta.

Majúc preukázané vyššie konštatované skutočnosti a spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady, vyžadované zákonom č.514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcom. V konaní totiž nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Čo sa týka tretíkrát opakovaného návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 05.03.2015 (doručený súdu dňa 03.12.2015), tento návrh súd uznesením č. k. 8C/264/2012 zo dňa 14.12.2015 zamietol. Návrhom na prerušenie konania navrhovateľ žiadal, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach predložených v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Návrh odôvodnil tým, že zodpovedanie týchto prejudiciálnych otázok má význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Prejudiciálne otázky položené v spore vedenom na Okresnom súde Prešov sa netýkajú postupu exekučného súdu v exekučnom konaní. Obsahom týchto otázok je posúdenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú vymožením pohľadávky voči spotrebiteľovi z dôvodu, že spotrebiteľ nevyužil všetky „prostriedky nápravy“ a posúdenie, či má náhrade škody predchádzať vydanie bezdôvodného obohatenia. Dôvody pre zamietnutie návrhu navrhovateľa na prerušenie konania sú v uznesení uvedené podrobne.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná, právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože náhradu trov konania si neuplatnila (§ 151 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).